

TRILLINGEN

16 maart 1973

Goedenavond, vrienden.

Allereerst moet ik u erop wijzen, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Het onderwerp voor heden moet van meer geestelijke aard zijn. Ik zou daarom vanavond in willen gaan op:

TRILLINGEN

Wanneer wij denken aan trillingen, zo denkt hierbij de doorsnee mens voornamelijk aan alles wat hij kan horen. Maar zelfs licht is, op het ogenblik dat het voor u zichtbaar wordt, een vibratie. Het zal u duidelijk zijn, dat er een zeer groot gebied is, waarin wij van trillingen of vibratie kunnen spreken. Nu is het moeilijk voor een mens dit geheel te beseffen, daar hij zintuigelijk beperkt is tot bepaalde en zeer beperkte delen van de gehele scala van bestaande trillingen. Een geest leeft bv. in een trillingsverhouding die sterk van die van de mens afwijkt. Daardoor ziet de mens de geest niet, terwijl ook het omgekeerde waar is. Wanneer wij naar u kijken, zelfs uit de laagste sfeer van Licht, zo zien wij hoogstens vage doorschijnende schimmen, een soort van spoken. Je zou je haast voor kunnen stellen dat een geestenmoeder – zo er een zou kunnen bestaan – tot haar geesteskinderen zou zeggen: Pas op hoor, want daar komen de mensen weer spoken. Er is tussen ons een groot verschil in waarnemingsmogelijkheid. Maar iets dergelijks zal ook gelden voor de mogelijkheden tot communicatie.

Wanneer wij nagaan welke basistrillingen wij vinden, zo zien wij dat leven in praktisch elke vorm, gaande van de eerste meercellige wezens tot de meest complexe levensstructuren toe, allen behoren tot een bepaald trillingsgebied. De uitstraling van het leven in de stof kan lopen van roodachtig tot goudachtig. M.a.w. wij kunnen een kleur aan deze trillingen toekennen. Dit betekent dat er kennelijk sprake is van een refractie van een meeromvattende trillingenreeks. Anders zouden wij geen kleur zien als eigenschap voor de trilling persé. Nu blijkt dat de trillingen van het stoffelijke leven op uw wereld verbonden zijn aan de trillingen van de geest, die dan voor ons van blauw tot zilver lopen. Tussen deze gebieden constateren wij nog andere trillingen, andere kleuren die bv. kunnen behoren aan natuurgeesten, tot niet in de stof geleefd hebbende entiteiten, die dus niet in uw stof hebben bestaan.

Het geheel van de schepping zou volgens mij te visualiseren zijn, wanneer wij in staat zouden zijn alle trillingen, van één fase af tot een onbeperkt aantal fasen, waar zouden kunnen nemen. Deze mogelijkheid bezit de mens niet, evenmin de geest. Het resultaat is dan ook dat wij, vooral in het begin, geconfronteerd worden met een zeer beperkte wereld, waarin een groot aantal van de reële fenomenen buiten onze erkenningsmogelijkheid vallen.

Zoeken wij nu naar een vergelijkbaarheid hiervoor, evenals voor onze mogelijkheid toch iets van andere levensgebieden waar te nemen, zo denk ik aan afstand. Naarmate de afstand voor een mens groter wordt, ziet hij steeds minder details, tot hij alleen nog maar vage vormen ziet, en is de afstand nog groter, zo onderscheidt hij geheel niets meer. Zoals het bij u gaat bij afstand, zo blijkt het ons te gaan wanneer een te groot verschil bestaat tussen onze eigen trilling en de lagere trillingen of de hogere trillingen rond ons. De allerhoogste trillingen zijn voor ons eenvoudigweg niet waar te nemen, omdat ons waarnemingsvermogen niet in staat is deze trillingen te omvatten. Zien wij naar entiteiten van een hogere sfeer dan blijkt dat dezen van ons sterk verschillen, ook al kunnen zij zich vaak geheel aan ons aanpassen en zich in onze wereld manifesteren. Normaal kunnen wij hen niet zien, daar hun eigen vibratie zoveel hoger is dan de onze en meer omvat.

Indien zij zich in onze sfeer manifesteren, zal dit daarom voor ons geuit worden in de meest vreemde vormen als bv. een vlam, een pilaar van licht, een soort ballon montgolfière soms zelfs, die boven ons schijnt te drijven, licht uitstraalt en een stem bevat. Al deze vreemde waarnemingen kunnen alleen verklaard worden door de verschillen in trilling tussen onze normale wereld en de hunne.

Aan de andere kant kunnen wij constateren dat mensen vaak reageren op vibraties die niet behoren tot de normale scala van hun waarnemingsvermogens. Wanneer er een geest in uw buurt is die probeert zich te manifesteren, maar daarbij nog boven astraal niveau blijft, zal de kracht die aanwezig is, bij u een gevoel van kilte doen ontstaan. U krijgt er kippetjesvel van. Wanneer u zelf de levenskracht laat circuleren met een geestelijke stuwning of inbreng, dan ziet u dat de meeste mensen het gevoel krijgen dat er een koude tocht waait langs hun voeten. Op deze wijze constateert men dus wel, maar kan men geen oorzaken erkennen en constateren. Voor dergelijke problemen hebben mensen steeds naar oplossingen gezocht, zij het op een niet bepaald geestelijk terrein.

U weet misschien dat men pogingen heeft gedaan de groei van planten te bevorderen door deze te bestralen met gepolariseerd licht met een bepaalde kleur. Daarnaast heeft men proeven gedaan over de invloed die de tonen van een fluit kunnen hebben op de groei van planten. Wij zouden daarvan na enige tijd gek worden, maar de planten blijken er harder door te gaan groeien. Men heeft het ook geprobeerd met radioactieve elementen. Dezen veroorzaken niet direct trillingen. Er is een straling van partikels die in de omgeving, waar zij treffen, echter wel weer trillingen teweegbrengen. Men is tot de conclusie gekomen dat de sterkte van de straling en dus ook van de daardoor veroorzaakte trillingen, frequenties, medebepalend is voor de groeiomgankelijkheid van gewassen.

Een vreemde zaak. Daarnaast heeft men geprobeerd ook andere mogelijkheden na te gaan, waarbij vooral geluidstrillingen een rol spelen. Een landbouwer in de USA draait voornamelijk Sinatra voor zijn koeien. Hij beweert dat de melkgift hierdoor groter wordt. Nu neem ik niet aan dat de koeien in deze zang een stierlijk element ontdekken, ofwel zich er stierlijk bij vervelen. Het is eerder een bepaalde reeks van klanken - trillingen dus - die invloed hebben op het organisme van deze dieren. Zo bleek ook dat westernmuziek en rustige gitaarmuziek op een kippenfarm de leg van eieren bevorderde. Waarbij ik slechts enkele van de eigenaardige proeven citeer die de mensen met licht en geluidstrillingen gedaan hebben.

Ik wil niet spreken over de bewijsvoeringen die in elke nachtclub duidelijk naar voren komt, welke bewijst, dat oversterke ritmen van lage vibratie - gaande rond de 40 à 50 fasen plus harmonische - bij mensen een toestand van opwinding en roes kunnen veroorzaken, terwijl het ernaar uitziet dat een te lang onderworpen zijn aan dergelijke geluiden zelfs organische afwijkingen kan veroorzaken. Al deze dingen zij voor mij alleen maar een bewijs dat trillingen invloed hebben op alle leven. Het is daarom voor ons belangrijk de werking van dergelijke trillingen na te gaan. Zelfs wanneer het gaat om trillingen die wij niet waar kunnen nemen, of waarvan wij het voorkomen zelfs niet aan kunnen tonen, lijkt het mij toch interessant je af te vragen wat mogelijk is.

Wat kan de trilling van een geest bv. betekenen? Wij hebben reeds gesproken over een gevoel van koude. Maar dat is eerder iets wat te maken heeft met het beroerd worden door, of het langs je heen gaan van een krachtstroom. Nu blijkt dat je op bepaalde ogenblikken ook zelf een kracht die vergelijkbaar is met die geestelijke krachten, kunt uitstralen. Het wonderlijke daarbij is dat bij het contact met een dergelijke straling de mens van binnenuit warm wordt. Men noemt dit vaak, met een verwijs naar de kwaal van een zekere leeftijd, ook wel eens een opstijging. Hier ontstaat bij een instraling van geestelijke krachten in ieder geval een gevoel van warmte, dat van binnenuit zich ontwikkelt. Hebben wij te maken met levenskracht die een lagere frequentie heeft, veelal op het ogenblik van overdracht, is er een gevoel van warmte dat van buitenaf begint. Bij deze overdracht gaat het dus om een zeer plaatselijk gevoel van warmte, dat zich langzaam uit kan gaan breiden.

Wordt op de een of andere wijze de eigen normale gang van de levensstromen of zenuwstromen gecorrigeerd dan wel onderbroken, dan krijgt men eerder een gevoel van koude, dat eveneens plaatselijk is.

Mijns inziens toont het voorgaande aan dat de mens wel degelijk gevoelig is voor trillingen die hij niet waar kan nemen, of waarvan hij het bestaan niet aan kan tonen. Wanneer u ergens in een huis, een kamer e.d. binnenkomt, blijkt bij velen een andere vorm van gevoeligheid. U weet niet wat zich daar heeft afgespeeld voor u binnenkwam. Toch hebt u vaak het gevoel: deze sfeer is geladen; elders weer: dit is wel erg vrolijk en licht. Dit is dan niet te wijten aan de meubelen, maar aan de mensen die aanwezig zijn of aanwezig geweest zijn. Want zij hoeven niet eens ter plaatse te zijn om iets van hun stemmingen aan te kunnen voelen als een sfeer. Hoe dit kan? Wanneer een mens denkt en daarbij geëmotioneerd raakt, zo straalt hij niet alleen gedachten, maar ook zijn emoties uit. Vooral de uitstraling van de emoties kan worden gezien als een werking met een bepaalde frequentie, een bepaald trillingsgetal. Deze trilling kan dan dermate sterk door de omgeving worden geabsorbeerd, dat het nog een lange tijd blijft naklinken. Dit nagalmen, naklinken van de trilling in de omgeving is hetgeen u als sfeer aanvoelt, wanneer u in de betreffende omgeving binnentreedt.

Wanneer je in kerken bent, kan daar soms een dode sfeer hangen, een soort mengsel van bestorven wierookgeuren, zweet en een wat verschrompelde heiligheid. Soms kom je kort daarna weer in diezelfde kerk binnen. Daar is niets veranderd, alleen zit daar nu een enkele mens te bidden. Opeens is het dan, of die kerk fris ruikt. Toch zijn de geuren niet veranderd, alleen uw waarneming is veranderd. Waarom? Hier is een hogere kracht aanwezig, hier is contact gemaakt tussen een mens en een hogere geest, of misschien zelfs tussen mens en God, of een deel van God. Hierdoor ontstaat dan een zeer hoge vibratie. Deze wordt door deze mens dan in de omgeving uitgezonden. Want het is niet de geest die het voor u waarneembare uitzendt. Het is de mens. Deze is het centrum van deze trilling. Zijn uitstraling weerkaatst overal en wordt geabsorbeerd, waarmee alle traagheid, dofheid, loomheid, die u eerst aanvoelde, verdwijnt.

Een enkele mens kan dus de sfeer in een gehele kerk veranderen. Maar wanneer u nu eens buiten loopt, zijn er dan voor u geen ogenblikken waarop - zonder dat u weet hoe of waarom - uw stemming opeens omslaat? In dergelijke gevallen is het heel goed mogelijk dat u ofwel in contact bent gekomen met iemand die sterk emotioneel gestimuleerd was en u zijn uitstraling hebt overgenomen - waarbij uw reactie veelal geprikkeld en negatief zijn zal - dan wel het gevoel krijgt dat u frisse lucht binnen krijgt en u afvraagt of het weer opeens is omgeslagen. Er is dan niets aan het weer veranderd, maar u bent toevallig in contact gekomen met de een of andere hogere entiteit of kracht die zich in die omgeving manifesteert.

Wanneer u hier wel eens een steravond hebt bijgewoond, dan zult u mogelijk het een en ander van deze geestelijke vibraties bemerkt hebben, ofschoon het dan wel sterk mede aan uzelf ligt. Hierbij speelt het een grote rol, of u zich wel voldoende openstelt of sensitief vatbaar bent. Want bij de vibraties die hier worden gewekt, bevindt u zich precies in het centrum. Zoals in het centrum van een tornado is het hier in wezen rustig, wanneer zich zelfs de hoogste krachten gaan openbaren. De opbouw zal men vaak eerder aanvoelen dan het ogenblik, waarop de kracht stabiel wordt. In dit laatste geval is er immers geen sprake meer van veranderingen, terwijl u zelf aan de heersende trillingen enigszins bent aangepast. Maar zou u nu buiten gaan zien, dan zou u ontdekken dat wel degelijk een golf van geestelijke kracht, verwachting en menselijke emotie, van dit centrum uit, optreedt. Het wonderlijke daarbij is dat, ook zonder dat een mens zich daarop concentreert of zelfs maar zich hiervan bewust is, deze invloed tot rond 30 à 35 km. afstand door mensen gevoeld wordt en enigszins hun reacties en stemming wijzigt. Iemand die zich wel van de bijeenkomst bewust is en zich daarop afstelt, kan zelfs vele duizenden kilometers verder de sfeer van de bijeenkomst nog aanvoelen.

Ook dingen op uw wereld die voor de mens schijnbaar klein of onbelangrijk zijn, kunnen dus een zeer groot bereik hebben. Dit bereik is belangrijk op het ogenblik dat je met dergelijke trillingen iets probeert te doen.

Je kunt aan een dergelijke trilling een stimulans bijvoegen voor bv. genezing, rust, vrede, vreugde, veerkracht. Eenieder die dit ondergaat zal in zich, zonder dit geheel te beseffen, daarop reageren. Hij zal de eigen harmonie en levensstroom, soms zelfs astrale en mentale voertuigen, omstellen. De stemming en de mogelijkheden van een mens veranderen dus wel degelijk hierdoor. U zult nu begrijpen dat het ook mogelijk moet zijn dergelijke niet bewust te constateren impulsen als een soort signaal te gebruiken.

Stel dat wij weten dat ergens een groot ongeluk dreigt. Vele mensen zullen daarbij betrokken zijn. U bevindt zich op een weg die u op deze plaats zou brengen en u in het ongeval zou mengen. Nu kunnen wij onze invloed gebruiken en wel door u een signaal, dat een sfeer van gevaar wekt, uit te stralen. Een automobilist bv. zal, daardoor getroffen, zijn tempo wat verminderen en komt dan eerst ter plaatse, nadat het ongeluk een feit is geworden, terwijl hij door zijn gespannenheid beter kan reageren. Wanneer wij te maken hebben met iemand die een vertrek binnengaat of een richting inslaat, die voor hem gevaarlijk zou kunnen worden, terwijl wij iemand voor dit gevaar willen behoeden, zo kunnen wij een afkeer doen ontstaan.

Opvallend is dat mensen deze afkeer dan op een bepaalde wijze rationaliseren. Een bekend voorbeeld hierbij is een mens die mee zou gaan met een vliegtuig dat vanuit Brussel vertrok, waarvan wij wisten dat het zou verongelukken. Deze mens was voor ons belangrijk. Wij hebben toen wel eenieder een waarschuwing willen geven, maar deze mens was in het bijzonder gewaarschuwd. Wij hadden daarmee ook resultaat: Deze mens ging terug naar huis en gaf zichzelf daarvoor een reden. Welke reden denkt u dat hij zichzelf gaf voor dit op het laatste ogenblik toch weer naar huis teruggaan? Hij ging terug, omdat hij zijn vulpenhouder vergeten had en die met alle geweld bij zich wilde hebben. Het resultaat was dat deze mens zijn vliegtuig miste, een volgende gelegenheid moest nemen en zo behouden ter plaatse aankwam. De mens heeft in dit geval aan de waarschuwing zijn eigen denkbeelden verbonden. Maar de primaire oorzaak voor deze - op zich niet eens logische - beelden was een trilling die door ons werd uitgezonden.

Je kunt als geest niet tegen elke mens spreken en het is maar gelukkig, dat niet elke mens tegen ons kan praten. Maar je kunt altijd weer proberen de trillingsverhoudingen bij een bepaalde mens te wijzigen en deze mogelijkheid gaat voor ons betrekkelijk ver. Er is een mogelijkheid tot emotionele beïnvloeding, er zijn beïnvloedingen van gezondheid en gevoelens van welbehagen mogelijk, er kunnen aarzelingen zowel als doortastendheid veroorzaakt worden. Door zo gebruik te maken van de mogelijkheid binnen de scala van onze eigen trillingen iets te wekken dat bij u gevolgen heeft, kunnen wij in uw wereld vaak het een en ander tot stand brengen.

Er zijn natuurlijk ook veel hogere stralingen en trillingen. Maar wanneer wij ons daarmee bezig willen houden treffen wij meer kosmische waarden aan. Ik doel hierbij niet op kosmische stralen, ook al bestaan die wel degelijk. Kosmische stralen zijn partikels, die door de kosmos reizen en daarbij onvoorstelbaar grote afstanden af kunnen leggen. Om u een vergelijkbaar voorbeeld te geven: Wanneer u het licht ziet van een verre ster, zo is dit het resultaat van partikels die een lange weg door de ruimte hebben afgelegd. Want licht is in wezen een stroom van partikels die eerst bij beroering van een tussenstof omgezet worden in trillingen. Wanneer ik spreek over kosmische invloeden, doel ik echter niet op deze mogelijkheden.

Stel u eens voor dat ergens een heel grote geest bestaat, een wezen, zo groot dat het een gehele wereld kan begrijpen en overzien in alle details, zoals een mens misschien een gesneden balletje van ivoor in de hand kan nemen en alle details daarvan kan zien. Deze geest wil nu uw aarde iets geven. Dan zendt hij van zich uit een scherpe bundeling van trillingen uit, die geheel op zijn eigen niveau van bestaan is gebaseerd. Maar alle lagere entiteiten ondergaan deze trillingen en reageren daarop. Zo ontstaat een soort vertakking. Men denkt vaak: wanneer een allerhoogste geest zich op de wereld openbaart, ook van verre afstand, zo is het zijn eigen kracht naar de wereld en daarmee is de kous af. In werkelijkheid verloopt het ongeveer zo: De hoge geest zendt een trilling uit op eigen niveau. De mens is daarvoor ongevoelig. Er zijn echter vele sferen. In een van de hogere sferen voelt men deze trillingen aan en reageert men.

Men straalt dezelfde waarden uit, maar nu op eigen - dus lager - niveau. Hierdoor wordt de kans dat een sfeer die nog dicht bij de wereld ligt, alles ervaart, begrijpt en die op zijn beurt uitzendt, weer groter. Sfeer na sfeer verplaatst de actie zich naar beneden, tot de aarde beroerd wordt door een veelvoud van impulsen, die allen gebaseerd zijn op een hogere kracht die op aarde alleen voor de werkelijk hoogst bewuste mensen misschien aan te voelen of te verstaan zou zijn geweest. Maar nu kan zij alle mensen beroeren.

Naast zeer grote geesten bestaan er ook nog grote krachten. Voor ons zijn dit energieën die geen voertuig hebben en geen bezieling betekenen, maar eenvoudig bestaan krachtens de wetten in de kosmos. Wanneer deze krachten samenwerken ontstaan eveneens stralingen. Ook deze stralingen hebben een eigen frequentie. Wanneer zij aankomen in uw wereld, zullen zij daar dus op hun eigen wijze eveneens een trilling veroorzaken. Mogelijk klinkt dit u wat vreemd. Maar stel u voor: met zeer bepaalde tussentijden komt een partikel aan in een tussenstof. Er ontstaat een vibratie. Deze golving wordt bepaald door de aard van de tussenstof. Stel nu echter dat de snelheid van de inkomende partikels groter is dan de eigen frequentie van golving in de tussenstof. Er ontstaan nu meerdere golven zo kort achtereen, dat een voorgaande golf a.h.w. gemoduleerd wordt door de inwerking van de onmiddellijk daaropvolgende golf enz. Er ontstaan door het samenvloeien van vele op het oertype golving gebaseerde impulsen hoogfrequente golvingen. Hierbij bereikt de golf geen nullijn meer. De toppen zijn echter nog voldoende kenbaar om ervaren te worden door bv. de mens als een hoge frequentie, die invloed op deze mens kan uitoefenen.

Wanneer een dergelijke straling bv. de aarde treft, is er sprake van een algehele verschuiving van mentaliteit, van denken. Eveneens kan er sprake zijn van een verschuiving van de gevoelsmatige reacties van de mensen, zelfs hun levensritme en levenstempo kan hierdoor zonder meer beïnvloed worden. Dit alles is echter dermate algeheel dat het zeer moeilijk is dergelijke afwijkingen of veranderingen te constateren. Voorbeeld: Wanneer twee treinen naast elkaar rijden met precies dezelfde snelheid, staan zij voor de beschouwer t.o.v. elkaar stil. Stel nu dat beide treinen in een precies gelijk tempo afremmen of versnellen. Dan blijven zij schijnbaar nog steeds stilstaan t.o.v. elkaar. Zo gaat het met u. U beweegt en leeft. U hebt een gemeenschappelijk ritme. Elk voor zich varieert dus wel daarop, maar de basis is voor allen gelijk. Het is wat u normaal of in bepaalde gevallen de tijd noemt. Stel dat een straling de tijdgang veranderen zou. Dan zou u mogelijk t.a.v. datgene, wat hierdoor niet getroffen wordt sneller of trager gaan reageren, maar onderling bemerkt u niets, want u blijft in gelijke verhouding t.a.v. elkaar reageren. Aangezien een dergelijke invloed zover gaat dat alle leven daarbij betrokken wordt plus een groot deel van alle materie, zal de enige mogelijkheid om iets dergelijks te constateren gelegen zijn in een beseffen van de afwijkende - voor u - reactie van bepaalde niet getroffen elementen. Wanneer men in staat zou zijn om het verval van een radioactief element met zeer grote nauwkeurigheid voortdurend te meten, zou men dergelijke tijdsverschillen of beter tijdsbelevingsverschillen wel kunnen constateren.

Dit laatste is mogelijk niet bepaald belangrijk of geestelijk van aard, maar volgens mij voor u wel interessant en mogelijk ook verhelderend. Indien ik u immers spreek over algemene veranderingen die niet constateerbaar zijn, kunt u mij uitlachen. Maar wanneer ik u daarbij duidelijk maak hoe zij constateerbaar zouden zijn, wordt de zaak anders. En daar men op aarde zelfs nu reeds de richting uitgaat van tijdsmetingen, gebaseerd op het verval van radioactieve stoffen zal volgens mij de tijd ook niet meer ver af zijn, dat men dergelijke verschuivingen inderdaad zal kunnen constateren - ook al zal men in de eerste tijd menen dat de afwijkingen ontstaan door fouten in het metingsmechanisme.

Hiermee hoop ik u duidelijk te hebben gemaakt, dat stralingen en vibraties heel wat tot stand kunnen brengen.

Vraag u echter af wat er gebeuren zal wanneer wij in een dergelijke bundel van straling voorwerpen brengen, die deze stralen gedeeltelijk af kunnen remmen of mogelijk af kunnen buigen. Het is denkbaar dat zich dan verschijnselen gaan vertonen die wat doen denken aan het proces, dat zich afspeelt in een tv.-buis.

U weet wel: dat ding, waar u altijd voor zit en waarachter men kennelijk nooit wil doen, wat u verlangt. In deze buizen komt een signaal binnen. Maar om de buis bevindt zich een magnetische klos, in de buis komen verschillende roosters voor. Het signaal wordt zo niet alleen op een bepaalde wijze gemoduleerd, maar ook nog a.h.w. uiteengerafeld. Wat eerst alleen een signaal met rechtlijnige informatie inhoud was, wordt nu opeens een aftasting van lijnen en wel zo, dat u een beeld krijgt waarop u dan kunt zien wat er al zo gebeuren zou, wanneer men u eerlijk zou vertellen, wat er in de wereld steeds weer gebeurt.

Stralingen van buitenaf worden geconfronteerd met het zonnestelsel. Allereerst is er de zon die een eigen veld heeft dat zo machtig is, dat het reikt tot aan de buitenste planeten en zelfs nog iets verder. Stel, dat dit veld van de zon een magnetische ritmebepaling is, waardoor alle krachten die het zonnestelsel bereiken, worden afgebogen. Zo wordt mede bepaald, welk deel van een kosmische straling u treft. Maar je kunt nog verder gaan en stellen: Wanneer in dit veld de planeten hun onderlinge relaties veranderen, ontstaat een verdere verschuiving van de invloed. Indien dit gebeurt, ontstaat op de wereld ook een afwijkend beeld van de straling uit de kosmos. Mogelijk is het nu voor u ook eenvoudiger te begrijpen, waarom men zo vaak stelt dat de loop der planeten een grote invloed heeft op de mens, op de natuur, ja, op de gehele aarde. Het is doodgewoon dus een verandering van verhoudingen.

Op de aarde denkt men, zoals begrijpelijk is, terracentrisch, men denkt vanuit de aarde. Voor eventuele bewoners van een andere planeet zal hetzelfde gelden t.a.v. hun planeet, maar de verhoudingen, die men in het zonnestelsel aantreft bij horoscopie e.d., zal anders zijn. Door de wisselwerking die zich binnen het eigen veld van de zon afspeelt, ontstaat een modulatie van de straling, zodat een en dezelfde straling een enkele vibratie gevende, binnen het zonnestelsel opeens gediffuseerd lijkt, meerdere schijnbaar niet daarmee samenhangende trillingen veroorzaakt die de aarde bereiken, of voor een groot deel worden weerkaatst door de aarde, de maan of de planeten. Wat overigens eerder voor astrologen belangrijk is dan voor u.

Wanneer ik dan nog een laatste beeld van trillingen zoek, zo kom ik terecht bij de innerlijke mens. Mogelijk lijkt u dit wel een bijzonder grote stap: zo opeens van een zonnestelsel naar de innerlijke mens overgaan. Toch is er een zekere overeenkomst. Ook in de mens is een kernkracht die niemand precies kan zien en waar men niet al te veel over weet, hoogstens enkele randverschijnselen zijn immers kenbaar. Daaromheen zijn verschillende invloeden als de maatschappij, de dressuur van de mens tijdens de opvoeding, zijn innerlijke verhouding van lichamelijke afscheidingen enz.

In de innerlijke mens is leven aanwezig, een levensstroom. Men noemt dit wel het levenslichaam. Dit is een reeks van variërend sterke krachten die eigenlijk rond een enkel middelpunt gegroepeerd zijn. Wanneer wij nu een kracht hebben die overeenstemt met de trilling van het levenslichaam, zo is het mogelijk dat kracht uit dit lichaam verdwijnt. Dit, wanneer de straal, waardoor het wordt beroerd, zelf minder sterk in kracht is, of t.z.v. de werking van het levenslichaam negatief van aard is. Is de straal sterker aan energie-inhoud en trilling dan het levenslichaam, dan wordt daaraan energie toegevoerd. Op zich nogal simpel. Vandaar ook dat aardstralen niet zo gevaarlijk zijn als men soms beweert, maar aan de andere kant toch wel een verlies aan levensenergie kunnen veroorzaken.

In de mens bevindt zich ook een geest. Indien die geest afgestemd is op bepaalde krachten uit de kosmos, of op bepaalde krachten uit de geest, zo zou zij dezen eveneens ontvangen. Maar dan worden de ontvangen krachten in de geest zelf weer omgezet in vibraties, in pulserende signalen. Komt de kracht van een werkelijk sterke en hoge geest, dan wordt dus een deel van deze levensenergie opgeladen, zij zal sterker worden. Maar dan moeten geest en stof zich wel bij de inkomende straal aan kunnen passen. Een mens die met de hoogste krachten in harmonie is en dit regelmatig weet te bereiken, heeft een levenslichaam dat in vergelijk tot een voor de doorsnee mens normaal levenslichaam een veel symmetrische patroon vertoont. Deze symmetrie is dan ook van node om omzetting en weerkaatsing van de ontvangen energieën mogelijk te maken.

Maar dit betekent ook, dat deze mens van uit eigen levenslichaam en kracht op een andere wijze dan anderen kan putten en daarin meer krachten kan verzamelen, wanneer hij deze over zou willen dragen aan een ander.

De geest in een mens kan natuurlijk wel stellen: Ik beheers mijn lichaam geheel, maar dit is een waan. Wanneer met het lichaam wat gebeurt, ook wanneer dit lage trillingen veroorzaakt, betekent dit een soort interferentie op de eigen vibratie van die geest. Er ontstaat dus een secundair signaal. Dit signaal wordt door de geest verwerkt. De geest neemt dus niet de werkelijk stoffelijke indrukken op, maar eerder het resultaat van een enten van stoffelijke emoties, denkwijzen enz. op de werkelijke en eigen kracht van die geest. Hoe harmonischer in de mens de band tussen het hogere en de stof is, hoe sterker overdracht van krachten uit de geest naar de stof en omgekeerd mogelijk zal zijn.

Stel nu eens dat een mens in zich de hoogste krachten bereiken kan, de oerkracht, God, de eerste oorzaak, of eerste vibratie, of hoe u het maar noemen wilt. Dan ontstaat hierdoor een aanpassing van voertuig naar voertuig, van sfeer naar sfeer, waarin het geheel steeds sterker harmonisch zal worden met die oerkracht. Dan ontstaat in dit ego een kracht die sterker is dan alle vormende krachten, dan alle levensvibraties in de gehele wereld. Dan kan dit ego deze allemaal dus vervormen en veranderen. Het lijkt een vreemde, onmogelijke eis, wanneer iemand Jezus verzoekt met de opmerking: hier zijn stenen, maak daar brood van, wanneer je honger hebt.

Een mens zou denken: dit is immers onmogelijk? Maar het is niet werkelijk onmogelijk: Wanneer het Ik in contact is met de hoogste Kracht, zo is het eigen denkbeeld van wat materie dient te zijn reeds voldoende, om de materie daaraan zonder meer te doen beantwoorden. Wanneer een mens ziek is en je bezit deze hoogste kracht in jezelf op harmonische wijze, dan hoeft je die mens niet meer te genezen. Dan is het voldoende in jezelf te weten en te denken hoe die mens werkelijk moet zijn. Op dat ogenblik is de mens ook 'genezen', daar zijn structuur in overeenstemming met de gedachte zal veranderen. Dit is mogelijk omdat alle vibratie die van een ego met een dergelijke harmonie uitgaat, alle andere vibratie domineert. Dus zal elk bestaand patroon in het levenslichaam van de zieke en zelfs in de weefsels worden veranderd in hetgeen door de uitstraling van de harmonische mens wordt gesteld. Zo u dit onaanvaardbaar lijkt, besef dat alle materie energie is, gebonden in bepaalde magnetische en trillingspatronen.

Met dit alles gaf ik alleen maar een voorbeeld van hetgeen de innerlijke mens ook in de stof kan doen. Hij bezit echter nog meer mogelijkheden. Indien een enkel punt op aarde harmonisch is met een entiteit, zal dit punt door alle tijd heen en met alle harmonische verbindingen door die entiteit geconcipieerd worden. Het harmonische punt blijft dan niet tot zichzelf beperkt, maar wordt gezien in samenhang met alles wat er maar mee in verband staat. Zo kan die mens elk detail van zijn wereld nemen en dit bv. onder het innerlijke of goddelijke licht brengen, waardoor een vibratie ontstaat vanuit het oer-patroon. Dan komen alle krachten die met het detail samenhangen, van ontstaan, ontwikkeling, tot einde, kenbaar naar voren. Je kunt dan lezen in de tijd, je leest ook de verborgen eigenschappen en wordt niet bedrogen door uiterlijkheden, omdat je de totaalstructuur ziet.

Zo is de bewustwording van de mens iets, waarbij althans voor een deel trillingen, vibraties, een rol spelen en waarbij dezen de verbinding mogelijk maken tussen een zuiver stoffelijke wereld en de hoogst denkbare geestelijke bestaansvorm. Alleen daar waar de persoonlijkheid ophoudt zichzelf als zodanig - dus begrensd - te ervaren, kun je geen impulsen putten, maar al het andere is mogelijk.

Hiermee heb ik u dan een heel klein beetje verteld over alles wat je met trillingen kunt associëren en wat daaraan verbonden is. Hebt u mogelijk daarover reeds nu een vraag te stellen?

Vraag: U sprak in het begin over gepolariseerd licht. Wilt u nader aanduiden wat u daarmee bedoelt?

Antwoord: Met de term gepolariseerd licht doel ik op licht, dat in een richting zich beweegt, zonder diffusering, terwijl daarbij dan tevens nog een fractionering in kleur plaats kan vinden.

Vraag: Hoe gaat dat?

Antwoord: Dit is een proces dat normalerwijze bij u kan gebeuren door eerst een polariserend stuk glas tussen bron en bestemming te leggen. Dit laat dus alleen stralen die uit een bepaalde richting komen, door. Daaronder legt men dan een prisma, waardoor dan de fractionering gebeurt, de ontleding in golflengten of kleuren. Wanneer wij dit in kosmisch licht willen bereiken, dienen wij eerst iets te hebben, waardoor het gepolariseerd kan worden. Dit kan alleen een grote kracht, een groot veld, of een zeer groot bewustzijn tot stand brengen. Om een voorbeeld te geven: de zon kan t.a.v. bepaalde krachten polariserend optreden, omdat zij door haar eigen veld de kracht alleen zal ontvangen, wanneer deze zich in een rechte lijn door haar veld naar haar kern beweegt. De zon drukt alle andere stralen van zich weg, zodat je kunt zeggen dat zij een diffusering van deze stralen afwijst. Daarna komt de fractionering. Dit kan door een juiste instelling van een machtig genoeg zijnde bewustzijn geschieden. Is dit voldoende?

Vraag: Kan daar, waar de persoonlijkheid zichzelf niet meer als begrensd ervaart, kan die persoonlijkheid zelf niet meer waarnemen, of is er nog iets waarneembaar?

Antwoord: Voor alle lagere fasen van bewustzijn is het geen zelfbegrenzing meer kennende ego niet aanvaardbaar, omdat het ik-begrip van een lagere entiteit berust op zijn begrenzing van dit Ik, waardoor het ik zich kan onderscheiden van het andere. Op het ogenblik dat deze tegenstelling niet meer wordt aanvaard, is geen actie meer denkbaar die vanuit een begrenzing plaats zou moeten vinden, werkende in tegenstellingen. Dus is ook geen relatie op basis van actie meer mogelijk.

Daarmee heb ik dan uw vragen beantwoord, vrienden. Ik hoop, dat mijn onderwerp niet al te ingewikkeld was. Ik heb getracht, het alles eenvoudig te houden.... Men protesteert. Mogelijk, mijn vriend, is mijn simpelheid uw wijsheid. Omgekeerd kan mijn wijsheid mogelijk iets zijn wat voor u te eenvoudig is. Want ook dit is mogelijk. Ik heb dus geprobeerd u iets te zeggen over dit onderwerp. Iets, want het gebied waarover ik sprak, omvat veel en veel meer. Ik heb enkele details daaruit genomen, omdat dit onderwerp meer geestelijk van aard moest zijn en mijn eigen aard zich nu eenmaal eerder in oorzaak- en gevolgverhoudingen pleegt vast te bijten en niet zozeer in vage stellingen als filosofieën zonder feitelijke inhoud e.d.

Ik heb u willen aantonen dat er krachten van verschillende aard in de kosmos bestaan die de mens kunnen beroeren, ook zonder dat de mens dit constateert. Deze krachten veranderen iets in of rond de mens. De mens die zich bewust begint te worden van zijn eigen wezen, zal vaak wel iets van deze invloeden kunnen erkennen en bovendien kunnen leren dezen te gebruiken. De mens die in zichzelf tot hoogste begrip en waarde weet te stijgen, verkrijgt een dermate grote kracht, dat hij de basisenergie, waarop alles gebaseerd is en waaruit ook alles gevormd is, vanuit zichzelf kan gebruiken. Daarmee voldoet hij bijna aan hetgeen geschreven staat in de papyrus van Toth: 'Wie deze woorden kent, hij verandert de aarde, dooft haar uit en herschept haar, geeft alle dieren een nieuwe naam en een nieuwe gestalte.' Voor zo iemand is dit inderdaad bijna waar. U kunt dus nog heel wat verder gaan, dan u reeds gekomen bent.

Ik zou hieraan mogelijk nog iets meer toe moeten voegen: De omschrijving van de mogelijkheden is niet identiek met het verwerven van die mogelijkheden. Het vreemde bij dit alles is wel, dat u hetgeen ik u beschreven heb, als kennis kunt missen. Maar de eenheid in uzelf, de innerlijke harmonie, dient u te bezitten. Want alleen door het bezit van een innerlijke harmonie op hoog niveau gaat u a.h.w. automatisch harmonisch reageren. U gaat dan automatisch uw wil opleggen aan dingen, mensen, wezens, wanneer dit noodzakelijk is vanuit de hoogste harmonie. Vergis u dus niet. Het is niet de studie over de vele mogelijkheden van trillingen, waaruit de bereiking komt. Zij komt voort uit de innerlijke harmonie, uit de innerlijke bereiking. Maar als je niet weet wat mogelijk is, doe je veelal ook niet veel moeite.

Ik heb getracht te laten zien wat mogelijk is, ook voor u, in de hoop dat u de moeite zult nemen in uzelf moeite te doen om tot grotere innerlijke harmonie te komen, om innerlijk een grotere eenheid met de hogere waarden van het bestaan te bereiken. Met deze verklaring wil ik dan mijn bijdrage aan deze bijeenkomst gaan beëindigen. Normaal spreek ik zeer zelden in uw taalgebied, doch de omstandigheden hebben mij daartoe genoopt. Ik betreur dit zelf niet. Slechts de onvolkomenheid, waarmee ik uw taal zo nu en dan behandeld heb, spijt mij. Ik hoop, dat u mijn komst evenmin zult betreuren.

Goedenavond.

ESOTERIE

Goedenavond, vrienden.

Op mij rust de zware taak in dit tweede deel van de bijeenkomst een geestelijk of esoterisch onderwerp te behandelen. Wat in Nederland vaak erg moeilijk is. Wanneer een Nederlander over iets ideëels begint te spreken, wordt het een preek; wanneer hij over iets meer praktisch begint te spreken, wordt het een zaakje, en wanneer hij preekt over het feit dat hij met zijn volgelingen beter is dan alle anderen, wordt het onzin. Het in uw land juist benaderen van een dergelijk onderwerp kent dus nogal wat haken en ogen. Maar mogelijk weet ik toch wel iets, waarmee wij kunnen beginnen.

Er was eens een ezel die tot haar kind sprak: Wees vooral niet zoals de mensen. Want die stoten zich twee keren en meer aan dezelfde steen. Terwijl de moeder zo met haar kind voortdraafde, passeerden zij een wondermooi stuk beeldhouwwerk. Waarop het veulen vroeg: Wat is dat, moeder? Moeder sprak: Daarvan weet ik ook niets. Dat is niets voor ezels. Zulke dingen maken alleen de mensen. Wat juist is. De mensen kunnen m.i. vaak alleen scheppen, omdat zij vaak dezelfde stomiteiten vele malen achtereen uithalen. U vindt dit een vreemde conclusie? Wanneer ik iemand bij ons tegenkom die altijd zo goed is geweest, zijn hele leven door, dan valt hij tegen. Aan onze kant zie je dan pas goed, wat voor een onbenullige sul zo iemand gemeenlijk is. Neem mij deze opmerking nu niet kwalijk. Ik heb niets tegen mensen die 'goed' zijn. Helemaal niet. Maar de meeste mensen weten zelf pas, wat 'goed zijn' betekent, wanneer zij ook eens enkele malen een fout hebben gemaakt. Wanneer ik het zo zie, lijkt mij het zondigen en het uithalen van dwaasheden wel een integrerend deel van de menselijke creativiteit. Dit wordt door een van u hartgrondig bevestigd. Niet onjuist. Want een mens kan eerst werkelijk scheppen, wanneer hij de tegenstellingen heeft ontdekt. En hoe kun je een tegenstelling werkelijk begrijpen en gebruiken, wanneer je er niets van hebt doorgemaakt?

Iedereen vindt het doodgewoon dat een schilder die halfgek is, voortdurend in de ellende zit, tot hij zich zelfs een oor afsnijdt, de waanzin van de zon weet uit te beelden.... U hebt gelijk. Ik doel op van Gogh. De mensen denken dat het voortbrengen van werken als hij maakte, doodgewoon is. Hij was toch uiteindelijk een groot kunstenaar. Of niet soms? Maar deze man kon eerst de felheid, de wervelende verwarring, die de zon is, deze verblinding, die zij veroorzaakt, eerst gaan uitbeelden, toen hij diep in de ellende zat, omdat hij in zich geen weg meer kon vinden die hij meende te kunnen gaan. Hij moest toen wel een weg buiten zichzelf zoeken.

Met wijsheid is het al net zo. Wanneer u een werkelijk wijze wijsgeer tegenkomt, zo is dit zeer waarschijnlijk iemand die in zijn leven zoveel scheve schaatsen heeft gereden, dat hij wat dat betreft onmiddellijk bij de profs kan gaan rijden. Want juist doordat deze mens zo vaak een verkeerde kant is uitgegaan, heeft hij ontdekt wat voor hem de juiste weg is. Zo zal iemand alleen een werkelijk groot onderzoeker kunnen worden, wanneer hij niet alleen streeft naar snelle successen, maar leert uit zijn falen. Dan pas weet hij werkelijk, wat hij doet en doen kan. Ik heb zo het gevoel dat ook een mens in zijn leven eerst werkelijk iets wordt en werkelijk iets bereikt, wanneer hij de tegenstellingen van het leven kent.

O, het is gemakkelijk genoeg om uit te roepen dat wij allen vooral esoterisch moeten zijn. Maar laat mij dan in de eerste plaats stellen, dat een esoterisch leven volgens de opvattingen die de meeste mensen daaromtrent koesteren, neer zou komen op een soort geestelijke milieu-vervuiling, waardoor de stoffelijke wereld voor mens en geest onleefbaar zou worden. Want die mensen denken: in mijzelf huppeldebubbeldehuppel naar boven en niets naar buiten. Maar dat klopt niet. Wanneer je in jezelf een waarde vindt, is dat mooi. Maar je moet dan ook de tegenstellingen zien tussen alles, wat je in jezelf hebt gevonden en wat buiten je tot uiting komt. Dan moet je je krachten en mogelijkheden gebruiken en zo iets beters buiten je opbouwen, iets, wat meer harmonisch is met hetgeen je in jezelf bereikt hebt.

Mogelijk ben ik een grote idioot, want tijdens mijn leven ben ik daar wel meerdere malen voor uitgescholden. Bij ons is men beleefder, maar na het voorgaande kan ik mij best voorstellen, dat iemand zegt: Wat een idiote levensopvatting. Toch: wanneer u in uw leven alleen maar het goede hebt gedaan en alleen maar het goede hebt meegemaakt, wat bent u dan aan het einde van uw leven? Volgens mij meestal een verwend kind zonder veel verstand, dat eisen aan de kosmos stelt en zich daarbij beroept op zijn eigen braafheid zonder te weten wat deze betekent.

De mens die worstelt in zijn leven, die zo nu en dan in de fout gaat, die zoekt naar zijn eigen wijze van juist zijn en leven, die een eigen wijze van contact met zijn wereld en zijn Schepper zoekt, die begrip wil hebben voor geestelijke en andere waarden, komt na de overgang beter vooruit.

In de loop der tijden zijn er vele verhalen ontstaan die dit willen onderstrepen. Bij ons in de groep betrekken wij dergelijke verhalen vaak op een situatie aan de hemelpoort. Weet u, waarom? Aan de hemelpoort vallen alle pretenties weg, daar wordt men geconfronteerd met de werkelijkheid. Want zo is het na de dood, hemelpoort of niet. Wanneer je over die dingen in een soort sprookjesvorm vertelt, wordt het geheel voor de mensen aanvaardbaarder en daarom ook duidelijker. Bovendien werkt zo iets door, want elke mens draagt in zich het gevoel: ook ik zal eens daar voor het niets staan. Ook ik ga eens dood en wat dan? Wanneer ik in het hiernamaals kom, wat is mijn leven dan waard? Daarom luistert men gemeenlijk graag naar dergelijke verhalen, vooral wanneer zij goed en wat lichtvoetig verteld worden.

U weet trouwens zelf wel dat de mens vaak eerder door de vorm wordt gebiologeerd dan door de inhoud. Ook wanneer er iets van achterblijft nadien, zo valt men in wezen voor de vorm, zoals blijkt wanneer u eens gaat kijken in verschillende kerken, bij politieke vergaderingen enz. Zelfs op de markt zult u mensen aantreffen die van hun artikelen veel weten te slijten, omdat zij hun verhaal zo mooi voordragen en niet omdat hun artikelen een zo goede kwaliteit, een zo grote inhoud hebben. Ik wil mij aan dergelijke misleidingen niet schuldig maken, maar toch heb ik enkele hemelpoortverhalen voor u, eenvoudige verhalen, die naar ik hoop gelijktijdig u amuseren en u iets duidelijk maken.

Hier komt het eerste: Er was eens een zeer verstrooide professor die overleed en naar de hemel ging. Terwijl op aarde redevoeringen aan zijn graf werden afgestoken en zijn levensloop in alle kranten werd afgedrukt, sjokte hij naar boven met een gevoel van: Heb ik niets vergeten? Boven gekomen zag hij Petrus en sprak: Neen maar. Dat is toch Petrus, wanneer ik het niet mis heb. O ja, sprak Petrus, dat ben ik. Waarop de prof verder ging: Ik moet eens even met u praten. Er was iets. O ja, zou u de poort voor mij open kunnen doen? Misschien, sprak de poortwachter. Ik zal eerst even moeten nagaan, hoe u geleefd hebt. De professor zette zich op het bankje voor de poortwachterswoning en dacht en dacht, want hij had nog steeds het gevoel dat er ergens iets niet klopte. Na enige tijd kwam Petrus weer naar buiten en riep met een vrolijk gezicht: Ik heb goed nieuws voor u. U mag zonder meer naar binnen, want u hebt uw gehele leven niet gezondigd. De professor echter - u voelt het al aankomen - bleef rustig zitten en dacht kennelijk nog steeds diep na. Daarop sprak hij: Gezondigd? Gezondigd? Ik wist wel dat ik iets vergeten had. En hij begaf zich op weg naar de wereld.

U lacht, u vindt dit een leuke mop. Maar mijn verhaal is nog niet geheel afgelopen.

Want Petrus ging de hemel binnen, belde Jezus op. Eerst kreeg hij natuurlijk een engel aan de telefoon, daarna Jozef en toen nog eerst Maria. Maar uiteindelijk kon hij dan toch met zijn grote baas spreken. Heer, zo sprak hij, er is mij nu iets overkomen. Er is een mens aan de poort gekomen, die zonder zonden was. Ik wilde hem binnenlaten, maar nu is hij teruggegaan naar de aarde, omdat hij vergeten had te zondigen..... Dat is een wijze, sprak Jezus. Want wanneer hij terugkomt, kent hij ook de waarde van het berouw...

U lacht er om en mogelijk is het ook wel leuk, wanneer je het zo bezieet, maar is het niet waar dat je de dingen moet kennen, dat je ze moet beleven? Je kunt wel in jezelf de meest fantastische erkenningen en gaven dragen, maar waar kom je er mee, wanneer je die niet tot uiting brengt?

Ik denk hier aan die zeer bekwame occultist die alle geheimen kende en in alles geloofde, behalve in het spiritisme. Want dat betekende, dat je na de dood gewoon voort zou moeten gaan en dat was hem te lastig, dus op dat gebied was hij erg kerks. Ook deze verloor het leven, stapte de bekende weg op en kwam terecht bij Petrus. De man verklaarde dat hij hier kwam om de uiteindelijke kracht en het uiteindelijke Licht te bereiken. Want, zo vervolgde hij, ik ben occultist. Ik heb het slangenvuur in mijzelf gewekt tot de hoogste bereiking, ik heb mijn geest uitgezonden over de wereld en over de kosmos, nu wil ik naar binnen. Petrus informeerde wat hij dan juist bij de hemelpoort kwam doen. Waarop de man stelde dat hij na al zijn bereikingen nu wel eens de eeuwige zaligheid binnen wilde. Maar Petrus was niet onder de indruk en stelde dat hij eerst eens moest zien, wat er over deze mens in de registers stond. De man bleef aandringen, had haast. Dus stapte Petrus naar binnen en tikte op de telex een aanvraag voor gegevens. Men heeft er in de hemel al over gedacht om een visuele computer in te schakelen, maar zover is men nog niet. Want zij weten nog niet of zij die nu uit Amerika of uit Rusland moeten halen. Petrus las even later het antwoord van de administratie en sprak tot de occultist: U bent afgekeurd. U kunt kiezen tussen onmiddellijke reïncarnatie, of voorlopig een tijdje in een warmere omgeving door gaan brengen. Ja, maar, protesteerde de occultist, moet dat nu, en dat na alles, wat ik innerlijk bereikt heb? Tja, sprak Petrus. Wat u bereikt hebt, staat hier ook op en eerlijk het is fantastisch. Maar u hebt er niets mee gedaan... Waarmee ik maar duidelijk wil stellen, dat je wel alles in jezelf kunt dragen en weten, maar wanneer je er niets mee doet, heb je nog niets. Want wanneer puntje bij paaltje komt, gaat het er niet om wat je al zo weet, maar om wat je doet en waarom.

Indien u het niet vervelend vindt dat ik alleen maar verhalen zit te vertellen, zou ik hier het verhaal van Fritsje kunnen vertellen. Dat maakt duidelijk dat je jezelf blijft na de dood, maar ook dat niet alleen je daden, maar ook de redenen daarvoor van belang kunnen zijn.

Fritsje was een jongetje van een jaar of 12. Zo onder ons wil ik nog wel preciseren: het was een rotjong. Altijd ruzie, vechten geen gebrek. Stelen deed hij ook, alleen bracht hij zijn buit nooit mee naar huis. Die gaf hij meestal weg, aan zijn vriendjes en zo. Fritsje stierf dus in een auto-ongeval tezamen met drie van zijn vriendjes en de onderwijzer. Meester, bewust van zijn verantwoordelijkheid, riep onmiddellijk de kinderen samen en beval: Zoet hier blijven. Er is iets gebeurd en meester zal eerst eens gaan zien, wat er aan de hand is. Fritsje meende: Man je bent belazerd, zie je het dan niet? Wij zijn gewoon dood. Meester zette zijn strengste gezicht en sprak waardig: Dat is wel mogelijk, Frits, maar dat zal ik dan toch eerst even na moeten gaan. Barst, sprak toen Frits en ging alleen op weg naar boven toe. Bij de hemelpoort sprak hij Petrus aan: Ik wil erin. Eerst na kijken of het mag, vond Petrus. Rotsik, schold Fritsje, kun je dan niet een beetje opschieten?

Terwijl Petrus nog de papieren bestudeerde, kwam toevallig Jezus voorbij, zag de jongen en sprak: Fritsje, jij hier? Kom binnen. En vanzelf draaide de grote poort al open. Petrus nam dat niet en verontwaardigd riep hij: Heer, wil eerst even luisteren: Dit jongentje heeft gestolen, gevochten en wat al niet meer. Moet die nu zo maar naar binnen? Maar Jezus sprak: Fritsje heeft wel bloemen gestolen, maar die bracht hij dan aan een ziek oud mens. Hij stal speelgoed, maar gebruikte het niet zomaar voor zich of maakte het kapot, maar deelde het met zijn vriendjes. Hij stal snoepgoed, maar hij heeft het nooit alleen opgegeten.

Gevochten heeft hij ook vaak, maar kijk maar eens in de papieren, hoe vaak dat was om iemand, die zwakker was dan hij, te helpen. Neen, poortwachter, er steekt te veel goeds in die jongen om hem buiten te laten. En dat beetje fatsoen, dat hem ontbreekt, brengen wij hem hierbinnen dan nog wel bij. Fijn van je. Je, sprak Fritsje. Want Jezus wilde hij niet zeggen, dat was veel te plechtig voor iemand die zijn vriend was. En hij wilde al de hemel inlopen, toen hij buiten handen hoorde klappen en een stem die tot orde maande. Effe wachte, Jé. Daar komt net de leipe meester van ons an. En ja hoor, daar kwam meester met de anderen, alles vol discipline en achterhaald leergeweld, opgemarcheerd naar de hemelpoort. Meester vertelde het verhaal van het ongeluk en vroeg voor zich en de kinderen toegang. Toen ontdekte hij Fritsje, die van de andere kant van de poort belangstellend toekeek.

Ben jij al binnen? Klonk het verbaasd. Jazeker. Jé heb me binnengehaald. Hééft, Frits. En tot Petrus: Dan kunnen wij zeker ook wel meteen doorlopen? Maar dat viel tegen, daar dacht Petrus anders over en Jezus mengde zich er niet in. Meester, sprak de poortwachter, U bent zozeer van uw eigen onfeilbaarheid overtuigd, dat ik u alleen maar kan raden om snel naar de wereld terug te keren. De hemel komt u voorlopig toch niet in. Maar als u incarneert op aarde en dan priester wordt, zou u het mogelijk nog tot paus kunnen brengen en dat past wel bij uw mentaliteit. En dat jongetje hier vleit en kruipt en pest anderen, dus dit moet eerst maar een gelouterd worden van het denkbeeld, dat je iedereen met wat slaafsheid en mooie woorden wel kunt lijmen. Want God laat zich niet lijmen. Toen het andere jongetje aan de beurt kwam, vroeg Fritsje zachtjes: Jé, ik heb altijd met hem gespeeld, mag hij ook binnen? Waarop Jezus knikte. Daar stond de meester, afgekeurd en wel. Hij draaide zich om en keerde terug naar het aardse bestaan. Het laatste wat hij hoorde bij de hemelpoort was de stem van Fritsje, die hem nariet: DAAAAG, slijmerd.

Mogelijk vindt u het maar een flauw verhaal. Maar wanneer je het nader bezieet geeft het toch weer bepaalde waarheden weer. Je kunt natuurlijk erg wijs zijn, veel weten, denken dat jij het voor elkaar hebt. Maar als het eropaan komt, is de vraag steeds weer: wat heb je gedaan, hoe heb je het gedaan en waarom? De mensen maken het zich graag gemakkelijk. Zij aanvaarden wetjes en maken wetjes voor anderen, zonder zich af te vragen, hoe of waarom, of wat het betekent. Dat is de regel, dan is dat ook de enig juiste oplossing, dus zo moet je leven en anders kan het niet goed zijn.

De werkelijkheid is echter zo dat, wat wij zijn, vooral bepaald wordt door wat wij betekenen. En die betekenis wordt zeker niet bepaald door dat, wat je denkt te zijn, maar door datgene wat wij in anderen tot stand brengen. Om dat duidelijk te zeggen hoef ik eigenlijk geen hemelpoort verhalen te vertellen. U zit hier allen bijeen, heel goede mensen, geestelijk strevend. Soms de geestelijke wijsheid consumerende in grote slokken, soms de wijsheid eerder beschouwende als een soort slaaptherapie. De vraag is echter niet: wat leert u hier. De vraag is vooral wat doet u met de enkele zaken die u begrijpt en onthoudt. De vraag is niet hoe goed u innerlijk wel bent of hoe groot uw geestelijke wijsheid wel is, maar: Wat betekent u voor uw medemensen? Want indien wij geestelijk Licht in ons dragen, kunnen wij daaraan alleen betekenis ontleen, wanneer wij het ook laten schijnen voor een ander.

De rijkdommen die wij bezitten, zijn zinloos, wanneer wij er niets mee doen. Ik ken wat dit betreft, zelfs een heel treurig geval: Iemand die reeds enkele honderden jaren geleden leefde en heel erg op de centen was. Die goede man gaf geld nooit uit, hij maakte daaruit voor zich of anderen nooit enige vreugde. Integendeel: hij probeerde iedereen tot de laatste stuiver uit te benen. Nu leeft deze geest nog steeds in een duistere sfeer, altijd weer bang dat iemand zal ontdekken wat hij is. Om zich te troosten telt hij zo nu en dan in gedachten zijn geld, maar hij ziet de munten onder zijn handen wegsmelten. Dan komt het Licht hem weer te dichtbij en moet hij weer verder vluchten in een zelfgeschapen duister zonder einde. Ben je dan gelukkig? Er zijn ook veel mensen die redeneren: Wanneer wij nu maar alles doen, wat door anderen als goed en juist aanvaard wordt komen wij er heus wel. Maar ook dit klopt niet. Want zelfs waarheden die je alleen maar aanneemt, omdat anderen ze stellen, hebben geestelijk geen enkele betekenis.

U vindt dit waarschijnlijk weer vreemd? U denkt: wanneer iedereen stelt dat het verkeerd is om te stelen, is eenieder die dit doet slecht. In feite is het verkeerd iets van een ander te nemen, tenzij het noodzakelijk is. Een man die brood steelt, omdat hij alleen op deze wijze een ander van de hongerdood kan redden, handelt immers juist en goed? Iemand, die het geldbezit van anderen wegneemt, maar dit dan ook gebruikt om mensen gelukkig te maken, die zonder dit nooit bezit en geluk zouden kennen, handelt volgens mij ook niet verkeerd. Iemand die probeert iets voor een ander beter te maken, hem iets gelukkiger te maken, al is het maar voor een kort ogenblik doet volgens mij een goede daad. Zoals de mensen roepen: Gij zult niet doodslaan - en er geen rekening mee houden, wanneer het hen beter uitkomt. Denkt u, dat het vooral belangrijk is, of je nu iemand gedood hebt of niet? Het 'waarom' daarvan is voor alles belangrijk. Dat is het essentiële en met alle innerlijke wijsheid kun je daaraan niets veranderen.

Ik geloof nog niet, dat God werkelijk tot de mensen zegt: Doe nu maar wat ik wil, ik zal je wel precies vertellen wat je wel en niet mag doen. Ik geloof dat God eerder zegt: Hier zijn je mogelijkheden, dit is de wereld waarin je moet leven en spelen. Probeer nu maar eens daarin iets te betekenen. Probeer niet een stukje zelfzuchtige schepping te zijn, dat de rest niet eens ziet, maar probeer deel te zijn van de schepping, probeer te reageren op wat er rond je bestaat en tracht dan mij te vinden, niet alleen in jezelf, maar in de wereld.

Maar ja, de mensen weten het altijd beter. Er is daarover een oud verhaal dat ik u nog graag een keer zou vertellen; overigens ook een hemelpoort verhaal.

Lang geleden leefde er op de aarde een man die zo wijs was dat hij niet alleen een 'steen der wijzen' maakte, maar die nog weer zuiverde en verbeterde, tot hij een steen met de absolute waarheid had. Het was een grote steen geworden, die licht uitstraalde, zo mooi, dat de maker er geen afstand meer van kon doen. Toen hij dan ook stierf, nam hij de steen mee op zijn weg naar de hemel toe, hoe zwaar het ding ook woog. De man keek nu eens naar zijn steen, dan weer naar beneden. En dat was dom, want daardoor zag hij niet op tijd het opstapje, dat naar de hemelpoort voert. De steen rolde uit zijn handen, viel door een paar schapenwolkjes heen, verpletterde bijna nog een engel die op weg was naar de wereld en viel op de aarde in duizend stukken uiteen. De maker was een wijs man die de absolute waarheid kende, dus mocht hij de hemel wel binnen. Maar op aarde had hij toch een grote verwarring veroorzaakt: Overal waar iemand een splintertje van de grote steen vond, sprak deze tot alle andere mensen: Kijk, ik alleen bezit de absolute waarheid. En vaak hebben de mensen met elkaar gevochten, omdat elk van hen meende, zo de absolute waarheid te verdedigen. Maar de enige waarheid die er bestaat, is deze: Dat de absolute waarheid eerst weer op aarde gekend zal worden wanneer al die splinters weer bijeengekomen zijn en de oude steen weer straalt in volle glorie.

Ofschoon dit verhaal hier al eens eerder verteld is, heeft het toch in dit verband een diepe betekenis: Wij kunnen wel denken dat wij de waarheid hebben, maar wij moeten beseffen dat alle waarheid die wij vinden en aanvaarden, alleen maar een eerste begin is, een aanloopje op de weg naar de werkelijkheid.

Heus, wij zijn niet zo wijs, zo innerlijk rijk en geestelijk verheven als wij denken. Indien u mij iemand toont die meent geestelijk verheven te zijn en de enige waarheid te hebben, zo toon ik u in dezelfde persoon iemand, die over zijn geestelijke pretenties zijn nek zal breken. Maar wanneer wij onze onvolkomenheden beseffen, zo is elk deel van de waarheid voor ons een begin, dat ons zal helpen om andere, bijpassende waarheden te vinden. De waarheid is voor ons iets wat groeit. Het is niet slechts iets wat ons uitverkiest boven anderen of ontvangt; het is iets, wat ons één maakt met alles, met aarde, sferen met God en de engelschaar en zelfs met het duister.

Wanneer wij spreken over de boze, zo preken wij ook over onszelf en maken duidelijk hoe bepaalde zeer reële delen van ons wezen in aard en substantie in wezen zijn. Elke mens kent in zich dingen die hij innerlijk wel prettig vindt, maar die hij voor anderen niet wil weten. Dat zijn de grootste feilen van een mens, want om die te behouden is hij vaak geneigd de wereld te vernietigen.

Er zijn mensen, die menen in zich macht verenigd te hebben. Zij zijn in staat de gehele wereld en het geluk van alle mensen aan het behoud daarvan op te offeren en toch blijkt deze macht uiteindelijk alleen maar een tekort aan werkelijkheidsbegrip te bevatten. Iedere mens zit opgescheept met een reeks van zelfmisleidingen en illusies. Het is jammer dat dezen voor een mens vaak meer betekenen en zijn gedrag veel sterker beïnvloeden dan de erkenning van het Licht, dat men toch ook in zich draagt.

Nog een laatste punt, waarop ik u wijzen wil: Liefde en haat zijn beiden kostbaar en komen beiden uit God, want zij zijn beiden een betrokkenheid bij het andere. Maar de onverschilligheid, het gevoel dat het er toch niet op aankomt en dat je beter je eigen wegen kunt gaan, is de kwaliteit die het duister in ons doet ontstaan. Wij moeten leren open te staan voor alles, deel te zijn van de gehele wereld, met zijn feilen en vreugden. Daarin vinden wij bewustwording. Maar nutteloos is het leven op aarde, wanneer men zich tegen de wereld verschanst in een fort van denkbeelden, dogma's en eigen belangrijkheid. Want dan zal men geen contact krijgen met de wereld, maar ook niet met de krachten des Lichts, die in deze wereld nog steeds actief zijn en de bewustwording van de mens trachten te bevorderen. Dan isoleert men zich van een wereld, die men mogelijk vreest, maar die, wanneer het om innerlijke erkenningen gaat, toch heus zo agressief niet is.

Wij moeten één worden met het leven. Wij spreken zo vaak over éénwording met God - wat mooi klinkt - maar waarbij degene die daarover spreekt heus wel aanvoelt dat hij dat voorlopig niet waar zal kunnen maken. Eén worden met het leven dat is een reële mogelijkheid, want je bent zelf deel van het leven en je hebt de kans om uit dat leven, de werkelijkheid, zoals je die kent, te veranderen en te komen tot begrip voor alles wat er buiten je bestaat, een aanvaarding van de verschillen tussen jezelf en dat, wat er buiten je bestaat en bovenal het vermogen om te reageren op alles wat bestaat. Wie dit bereikt, begint scheppend te werken en komt tot een ware beleving van God.

Goedenavond.

d.d. 9 maart 1973